

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a JUDr. Hany Pipkové ve věci

žalobce: **I. M.**, nar. X, st. příslušnost U., bytem P.

zastoupen JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Veleslavínova 55/12, Plzeň

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2015, č. j. MV-1524441-6/SO-2014,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 10. 2014, č. j. OAM-2473-21/DP-2013, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobce napadenému rozhodnutí vytýká částečnou nepřezkoumatelnost a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Odkázal na § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

3. Jak v podané žalobě uvedl, dne 16. 1. 2013 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (dále též jen „povolení“). Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 16. 10. 2014, č. j. OAM-2473-21/DP-2013 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) byla žádost žalobce zamítnuta a doba platnosti povolení prodloužena nebyla.

4. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce podal odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalobce namítl porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu konkrétně žalobce uvedl, že ačkoli podal žádost o prodloužení povolení za účasti v právnické osobě, v průběhu řízení se účel jeho pobytu změnil. V současné době podniká na základě živnostenského oprávnění a účel pobytu plní, k čemuž v minulosti, pro jeho nevědomost, nedocházelo.

5. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobci byl povolen pobyt za účelem podnikání – účast v právnické osobě s dobou platnosti od 11. 2. 2011 do 10. 2. 2013. Žalobce neplní formální ani materiální podmínky podnikání, přesto, že podnikání bylo účelem, pro nějž byl dlouhodobý pobyt povolen. Žalobce nebyl nikdy zapsán jako jednatel obchodní firmy Topkvalita s.r.o.; živnostenské oprávnění žalobce získal 27. 2. 2012, do té doby podnikal na území České republiky neoprávněně. Žalovaný nevyhověl jako důvodné žalobcem vznesené námitce nepředvídatelnosti prvoinstančního rozhodnutí a vadného posouzení jeho přiměřenosti.

6. Pokud jde o nedostatečné zjištění skutkového stavu, žalobce namítl, že ačkoli formální podmínku podnikání nesplňoval, podmínku materiální splňoval po celou rozhodnou dobu. Žalobce uvedl, že na území České republiky podniká již od roku 2007. Na území České republiky měl dlouhodobý pobyt za účelem výkonu manažera – účast v právnické osobě s platností od 16. 2. 2007 do 10. 2. 2009, který mu byl následně prodloužen od 11. 2. 2009 do 10. 2. 2011 a následně od 11. 2. 2011 do 10. 2. 2013. Až k předchozí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu předložil výpis z obchodního rejstříku, jímž doložil, že je jednatelem společnosti Topkvalita s.r.o. ke vzniku živnostenského oprávnění došlo ke dni 27. 2. 2012, žalobce připustil, že před tímto okamžikem šlo v jeho případě o podnikání neoprávněné, nicméně v této skutečnosti nelze bez dalšího spatřovat neplnění účelu pobytu, jde o porušení jiné právní povinnosti. Z uvedeného vyplývá, že žalobce po dobu svého osmiletého pobytu v ČR prokazatelně sedm let účel pobytu plnil a plní jej i v současné době.

7. Co se týče přiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, je závěr žalovaného obecný a nezohledňuje konkrétní situaci žalobce. Žalobce ve své vlasti zanechal ženu a děti, zcela na něj finančně odkázané. Zamítavé rozhodnutí se negativně odrazí jak v rodinném životě žalobce, kterému tak bude znemožněno podnikat a rodinu živit, ale i do soukromého života, jehož nedílnou součástí je výkon povolání.

8. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout s tím, že napadené rozhodnutí, na něž odkázal, bylo vydáno zcela v souladu s právními předpisy, bylo řádně odůvodněno a žalobce jím na svých právech zkrácen nebyl.

9. Soud zjistil z připojeného správního spisu, že žalobce podal dne 16. 1. 2013 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem pobytu – podnikání OSVČ; k žádosti vedle dalších dokumentů (potvrzení o stavu závazků týkajících se sociálního zabezpečení, potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků, smlouvu o zdravotním pojištění cizinců) připojil výpis z živnostenského rejstříku, z něhož se podává, že žalobce získal ke dni 27. 2. 2012 živnostenské oprávnění s předmětem podnikání výroba, obchod a služby nevidované v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, obory činnosti: přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti. Usnesením ze dne 16. 1. 2013, č. j. OAM -2473-4/DP-

2013, bylo řízení přerušeno a žalobce vyzván k doplnění žádosti, konkrétně předložení dokladu o zajištění ubytování, prokázání měsíčního příjmu a předložení platebního výměru daně z příjmu.

10. Při výslech konaném dne 1. 10. 2014 žalobce uvedl, že se na území České republiky zdržuje od roku 2003, v únoru 2012 získal živnostenské oprávnění, do té doby pracoval na stavbách, kde prováděl práce různého druhu. Firmu Topkvalita s.r.o., nezná a nevěděl, že jeho předchozí pobyt byl na ni navázán; žalobce nedovedl vysvětlit skutečnost, že podle úplného výpisu z obchodního rejstříku firmy Topkvalita s.r.o. jako jednatel firmy zapsán nebyl, ačkoli v rámci předchozí žádosti předložil výpis z obchodního rejstříku ze dne 24. 11. 2010, kde byl zapsán jako jednatel firmy se vznikem funkce ke dni 10. 11. 2010. Z výslechu žalobce dále vyplývá, že na území České republiky pobývá od roku 2003, od února roku 2011 do měsíce února 2013 (pozn. v době předchozího pobytového oprávnění), pracoval na stavbách, prováděl dokončovací práce, úklid, přepravu pro dělníky, přepravu materiálu, zednické práce. Pracoval na základě ústních dohod na různých místech, mzda mu byla vyplácena v hotovosti. S vyřizováním úředních záležitostí mu pomáhá známý. Na Ukrajině žije jeho manželka se třemi dcerami, s nimiž udržuje kontakt a posílá jim peníze.

11. Jak soud zjistil z předchozí žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu, žalobce podal dne 29. 11. 2010 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, za účelem účasti v právnické osobě – jednatel, k níž mimo jiné doložil výpis z obchodního rejstříku ke dni 24. 11. 2010. Žádosti bylo vyhověno a byl mu vydán průkaz o povolení k pobytu.

12. Podle výpisu z obchodního rejstříku přiloženého k žádosti, je žalobce zapsán jako jednatel společnosti Topkvalita s.r.o., se sídlem Praha 8, Františka Kadlece 182/17 a to od 10. 11. 2010. Podle notářského zápisu sepsaného dne 4. 11. 2010 o uzavření společenské smlouvy a založení společnosti s ručením omezením, sp. zn. NZ 1004/2010, N 1137/2010, byla založena společnost Topkvalita s.r.o. se sídlem v Praze, statutárním orgánem společnosti bylo ustaveno 24 jednatelů, žalobce však mezi nimi uveden není. Žalobce rovněž nebyl zapsán jako jednatel společnosti podle úplného výpisu z obchodního rejstříku pořízeného prvoinstančním orgánem ke dni 20. 8. 2014.

13. Prvoinstančním rozhodnutím, byla žádost žalobce zamítnuta a povolení k dlouhodobému pobytu nebylo žalobci prodlouženo z důvodu vážné překážky pobytu cizince na území. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce nejméně od roku 2011 nevykonával funkci jednatele společnosti a dlouhodobě neplnil účel povoleného pobytu. Správní orgán dospěl k závěru, že žalobce přestal splňovat podmínku pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, neboť byla zjištěna překážka pobytu žalobce na území ČR spočívající v neplnění účelu povoleného pobytu. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán vyšel ze zjištění, že na území České republiky nepobývá žádný rodinný příslušník žalobce, jeho matka, bratr, manželka a dcery žijí na Ukrajině, na území České republiky nevlastní nemovitost, dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života je přiměřený závažnosti překážky na jeho území.

14. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uplatnil následující odvolací důvody:

15. Nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, kdy správní orgán nevzal v úvahu, že žalobce účel pobytu plní. Pokud v minulosti žalobce nevykonával funkci manažera, bylo to z nevědomosti, nikoli účelově. Žalobce po celou dobu pobytu žil v přesvědčení, že prací na stavbách plní účel pobytu, po získání živnostenského oprávnění, jde z jeho strany o podnikání a tedy plnění podmínek pobytu.

16. Porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí spočívající v tom, že již několikrát během svého pobytu žádost o jeho prodloužení podával a dokládal totožné dokumenty, žádostem bylo vždy vyhověno a žalobce nemohl předvídat vydání negativního rozhodnutí.

17. Nesprávný závěr o přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce spočívající v tom, že při neprodloužení pobytu žalobce nebude moci dále podnikat, bude tím zasažen jeho profesní život, vydělané peníze posílá na Ukrajinu, kde je špatná situace, v České republice si vytvořil silné sociální vazby; důvody rozhodnutí o neudělení dlouhodobého pobytu jsou nepřiměřené důvodu, pro který dlouhodobý pobyt prodloužen nebyl.

18. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl. Jak se podává z odůvodnění rozhodnutí, žalovaný vyšel z toho, že pobyt cizince na území České republiky je podmíněn plněním jednoho z konkrétních účelů aprobovaných zákonem o pobytu cizinců. Podmínkou pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě je splnění formální a materiální podmínky podnikání. Formální podmínka je splněna zápisem cizince do obchodního rejstříku z titulu výkonu funkce statutárního orgánu obchodní společnosti. Splnění materiální podmínky je podmíněno faktickým výkonem funkce statutárního orgánu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nebyl zapsán v obchodním rejstříku jako jednatel obchodní firmy Topkvalita a ke splnění formální podmínky podnikání nedošlo.

19. Správní orgán proto zaměřil svou pozornost na splnění materiální podmínky, za stěžejní důkaz vzal výsledek žalobce ze dne 1. 10. 2014. Žalovaný se ztotožnil se závěry prvoinstančního orgánu, který dospěl k závěru, že žalobce ve skutečnosti funkci jednatele nevykonával, neboť předmětnou společnost neznal a ani nevěděl, že by měl být jejím jednatelem. Případná nevědomost žalobce na tom ničeho nemění, neboť je to vždy žadatel, který za obsah dokumentů, které dokládá k žádosti, odpovídá.

20. Zákon o pobytu souhrnně stanoví účel pobytu – podnikání, nerozlišuje, zda se jedná o podnikání OSVČ nebo účast v právnické osobě, žalobce začal účel pobytu plnit až získáním živnostenského oprávnění, převážnou část rozhodného období účel pobytu neplnil.

21. K námitce předvídatelnosti rozhodnutí žalovaný nejprve odmítl tvrzení žalovaného, že k žádostem vždy předkládal totožné dokumenty. Po té, co obsah dokumentů porovnal, žalovaný dále konstatoval, že prvoinstanční orgán rozhodoval na základě řádně zjištěného skutkového stavu.

22. Žalovaný uzavřel, že řízení o povolení k dlouhodobému pobytu je vedeno na základě žádosti cizince, je proto v zájmu žadatele, aby v průběhu správního řízení uvedl veškeré skutečnosti a navrhl důkazy na jejich podporu za účelem kladného vyřízení žádosti a to i skutečnosti týkající se rodinného a soukromého života. Vzhledem k obecným informacím, které měl k dispozici, posoudil prvoinstanční orgán, podle závěru žalovaného, otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce správně.

23. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

24. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.*

25. Podle § 35 odst. 3 zákona *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*

26. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona, *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*

27. Podle § 44 a odst. 3 věta druhá zákona, *na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.*

28. V projednávané věci bylo prokázáno, že v období od 11. 2. 2011 do 10. 2. 2013, bylo žalobci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě – jednatel, k níž mimo jiné doložil výpis z obchodního rejstříku ke dni 24. 11. 2010. Žalobce však jednatelem společnosti nebyl, tato skutečnost vyplývá z obsahu zakladatelských listin a úplného výpisu z obchodního rejstříku, ostatně žalobce sám při svém výsledku uvedl, že společnost Topkvalita s.r.o. nezná, nedovedl vysvětlit, jak se jeho jméno dostalo na seznam jednatelů společnosti. V uvedené době se živil příležitostnými pracemi na stavbách.

29. „*Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno. Pokud cizinec nenaplňuje na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 As 144/2014 - 35, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 105/2014 - 46 atp.)“*, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 7 As 346/2017 – 29.

30. Správní orgány vyšly při svém rozhodování z toho, že žalobce získal živnostenské oprávnění ke dni 27. 2. 2012, v žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu uvedl nový účel pobytu – podnikání na základě živnostenského oprávnění, což bylo v souladu s jeho aktuální situací. Nelze však přehlédnout, že v předchozím období (od 11. 2. 2011 do 10. 2. 2013) účel pobytu neplnil a to po celou uvedenou dobu, neboť jednatelem společnosti Topkvalita s.r.o. nebyl, nevykonával žádnou faktickou činnost spojenou s chodem uvedené společnosti a o její existenci ani nevěděl. Je zřejmé, že předchozí povolení bylo žalobci uděleno na základě nepravdivých okolností, které v žádosti uvedl a žalobce v této době účel pobytu nijak neplnil. Ze strany žalobce došlo k obcházení zákona. Na tom nic nemění vyjádření žalobce, který uvedl, že se v úředních záležitostech nevyzná a vše za něj vyřizuje jeho známý. Byl to žalobce, který žádost podal a který předložil výpis z obchodního rejstříku, jímž hodlal doložit tvrzení, které nebylo pravdivé. Odpovědnost tak za takové jednání nese výlučně žalobce sám. Zároveň lze konstatovat, že správní orgány zjistily skutkový stav v rozsahu, který jim umožnil ve věci rozhodnout a žalobcem uplatněná žalobní námitka spočívající v porušení § 3 správního řádu není důvodná.

31. Soud dospěl k závěru, že pokud ze strany žalobce nebyl dlouhodobě plněn účel pobytu v předcházejícím období a v důsledku toho došlo k obcházení zákona a příslušné správní orgány zjistily tuto skutečnost až při posuzování další, avšak bezprostředně navazující žádosti o povolení k pobytu, postupovaly správně, pokud žádosti žalobce nevyhověly. Ke srovnatelnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 6 As 133/2017 – 37.

32. S uvedenými závěry úzce souvisí i posouzení námitky nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí ve vztahu k dopadům rozhodnutí do soukromého života žalobce a jeho částečné nesrozumitelnosti.

33. Soud nesouhlasí s žalobním tvrzením, že by nebyla dodržena zásada přiměřenosti, kterou žalobce spatřuje v tom, že žalobce podnikal na území České republiky po celou dobu, byť bez oprávnění, což však zakládá porušení jiné právní povinnosti, nikoli neplnění účelu pobytu a vydáním zamítavého rozhodnutí bylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do jeho soukromého života. Soud již shora konstatoval, že pokud cizinec na území pobývá za určitým účelem, musí tento účel plnit, jinak příslušné povolení postrádá legitimitu. Pokud by výkladem soudy nebo správní úřady na účel pobytu měly rezignovat tak, jak žalobce argumentuje, pak by účel příslušného pobytu zcela ztratil na praktickém významu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s principem přiměřenosti vypořádal. Z údajů, které měl k dispozici, učinil závěr, že rodinné a ani jiné sociální vazby žalobce v České republice nemá, nebo je neuvádí a znemožnění další výdělečné činnosti je okolností, již by mohl argumentovat každý cizinec ve srovnatelném postavení.

34. Žalobce současně napadenému rozhodnutí vytýká částečnou nepřezkoumatelnost v rozsahu, jímž se žalovaný (a před ním prvoinstanční orgán) zabývaly dopadem rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Dle soudní praxe je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 24. 9. 2003, čj. 7 A 547/2002 - 24 a ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS). Zároveň judikatura dovodila, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. „*Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Klíčové tedy je, že soud může učinit úvahu o tom, zda je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem*“ (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36).

35. Soud uzavřel, že vytýkanými vadami napadené rozhodnutí netrpí. Žalovaný měl jen omezenou možnost přezkoumat, jak intenzivně se zamítavé rozhodnutí odrazí v soukromém životě žalobce. Jak žalobce uvedl při svém výslechu, jeho manželka i dcery žijí na Ukrajině, kam za nimi pravidelně dojíždí, o jiných osobních vazbách, který by měl v České republice, se nezmínil; skutečnost, že zamítavé rozhodnutí znemožní žalobci, aby v České republice i nadále podnikal je zřejmé, jak však žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, takovou argumentaci by mohl uvést každý cizinec, kterému povolení k dlouhodobému pobytu nebylo uděleno. Odůvodnění napadeného rozhodnutí umožňuje soudu zvážit, zda bylo vydáno v souladu se zákonem po skutkové i právní stránce. Obecnost odůvodnění a jistá kusost je výsledkem toho, že žalobce sdělil správnímu orgánu o své sobě jen velmi omezené množství relevantních informací. Pátrání po bližších podrobnostech žalovanému zákon neukládá.

36. Ani námitku nepředvídatelnosti napadeného rozhodnutí soud nepokládá za odůvodněnou. Soud se zcela ztotožnil s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, ze dne 19. února 2013, č. j. 59 A 15/2012 – 40, v němž je uvedeno: „*princip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí (§ 2 odst. 4 správního řádu z roku 2004) v sobě nezahrnují jako atribut právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního*

orgánu postižen, zůstalo-li v minulosti jeho jednání či jednání jiného subjektu (dle tvrzení účastníka řízení shodné či podobné) nepostiženo“.

37. Předchozí povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci prodlouženo na základě nepravdivých skutečností, které žalobce uvedl a doložil, tuto skutečnost správní orgán odhalil, až v souvislosti s rozhodováním o další žádosti žalobce, v níž byl již uváděn jiný účel jeho pobytu. Žalobce mohl očekávat, že jím uváděná nepravda bude zjištěna a současně si nemohl být důvodně jistý vydáním povolení, když žádost odůvodnil novými okolnostmi. Vydáním zamítavého rozhodnutí nebyly porušeny zásady předvídatelnosti a ani legitimního očekávání.

38. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), nebylo porušeno právo žalobce na ochrany dobré víry (§ 2 odst. 3 správního řádu) ani legitimního (oprávněného) očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu), a napadené rozhodnutí je přezkoumatelné (§ 68 odst. 3 správního řádu). Proto byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

39. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. března 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.